

1 pCt. Det synes mig, at man er alt for moderat paa dette Omraade. Jeg begriber ikke, hvorfor vi ikke skulle have Lov til at sige rent ud $3\frac{1}{2}$ pCt. Jeg minder ærede Medlemmer om, at Statsbanerne have givet $3\frac{1}{4}$ pCt., og det var den Gang det hele var bogført uden nogen Afskrivning. Nu har man afskrevet paa Finansloven 30 pCt. af det bogførte Beløb af Statsbanernes Anlægskapital, saa den er kommen ned paa 180 Mill. Kr. Det forekommer mig, at vi da ikke skulde slaa yderligere af paa Procenten, men kræve, at Statsbanerne lidt efter lidt — jeg ved vel, at det lader sig ikke gøre paa en Gang, efter det vi have været inde paa — komme ind paa en normal Rente for saadanne Statsinstitutioner og den maa være $3\frac{1}{2}$ pCt. Jeg ved, at den højtærede Finansminister, lige saavel som den højtærede Trafikminister interesserer sig levende for en saadan Forandring, og jeg vil udtale et Haab og Ønske om, at han i sin Bestræbelse i denne Retning maa faa en udmærket Støtte i den ny Generaldirektør for Statsbanerne. Naar vi faa en saadan Rente af Statsbanerne, og jeg haaber, at det skal ske ad Aare, vil det ogsaa være en væsentlig Støtte for Budgettet.

Saa er der en anden Sag, der ligger for i Øjeblikket ikke her, men i det andet Ting, og som ogsaa har Folkets Interesse, nemlig Salget af de vestindiske Øer. Jeg ved vel, at Motivet til at forelægge dette Forslag fra Regeringens Side ikke er, at vi trænge til de Millioner, der her er Tale om; de ville i det lange Løb ikke spille nogen Rolle for Landet, men Motivet er ene og alene det, at det er det eneste fornuftige saavel for Øerne som for Moderlandet at faa denne Forbindelse hævet. Men det er alligevel givet, at hvis det lykkes at føre Sagen igennem, vil det medføre en finansiell Lettelse, forøge Kassebeholdningen og formindske det aarlige Underskud. Jeg ser vel, at der nu, saavel i Pressen som paa anden Maade arbejdes for at bevare Øerne for os med en Lidenskab hos de Mænd, der have kastet sig i Spidsen derfor, som minder om Lidensskaben hos de samme Mænd for andre „Livssager“. Det er virkelig saa, at der her i Landet er en Del Mennesker, for hvem det synes en Livssag at bevare disse Øer. Der er Folk, som sige nogenlunde rent ud: Naar bare vi kunne bevare disse Smaaøer for os, er det saa nogenlunde ligegyldigt med alt andet, saa blegne alle andre Interesser ved Siden deraf. Jeg forbavses derover, og jeg vil sige, at jeg

anser det for at være en Svaghed i Folkekarakteren, at naar vi er kommen ind i noget, som ikke kan holde, ind i noget, uholdbart, saa have vi ikke Mod og ikke Beslutsomhed til rolig og uden Spræl at skille os af dermed. Jeg tror, at det vilde baade os bedst, hvis vi gjorde dette, for der er dog ingen af os, der kan vise Udvej til at skaffe virkelig bedre Forhold paa disse Øer, men det synes mig, at man er meget svag i sine Grunde for, at vi skulle blive ved at ofre paa disse Øer uden nogen paaviselig Nytte, uden at skabe Lykke derovre eller mindste Gavn herhjemme. Men naar man ingen Grunde har, har man Lyrikken; den Stemning, der nu er oppe for at bevare disse Øer, er den samme, som den vi have kendt fra vor tidligere Historie. Det er akkurat den samme, som var oppe, hver Gang der var Tale om at løsne Baandene med det tysktalende Slesvig og dele Slesvig for at bevare den danske Del. Det er den samme Stemning, som i vor Friheds første Aar standsede Bevægelsen for en fornuftig Deling af Slesvig i dansk og tysk med Raabet: det skal ej ske. Det er nøjagtig den samme Stemning, som i sin Tid gjorde det umuligt for Londoner-Konferencen at drage denne Delingslinie, som kunde give os et dansk Nord-slesvig; den satte den Gang alt over Styr, og jeg frygter for, at hvis den Stemning nu skulde sejre i det andet Ting med Hensyn til de vestindiske Øer, vil Resultatet i denne Sag, der ganske vist er betydelig mindre, blive nøjagtig det samme, nemlig atter at sætte alt over Styr. Vi tro her i Landet, at vi ere store Realister, Virkelighedskendere og Virkelighedsskere, og sikkert er det, at vi i Litteraturen i Løbet af de sidste 20 Aar ere komne ret vidt i Realisme, men i Politikken er vi det ikke. Det gamle nationalliberale Fantasteri, som har skabt os saa mange Ulykker i vort Land, lever og trives ret frodigt endnu, først og fremmest i de akademiske Kredse, og derfra breder den sig ud i store Kredse af Borgerstanden og ikke sjældent træffes Udløbere deraf endogsaa helt ud mellem Socialisterne. Den eneste Stand, i hvilken den politiske Virkelighedssans er gammel og husvant, er Bondestanden; det er denne Virkelighedssans, der findes hos Bondestanden for Tingene, som de ere, og ikke som man indbilder sig eller kunde ønske, at de skulle være. Det er denne Virkelighedssans hos Bondestanden, der har ført den til den Stilling, den nu har, og den Magt, den nu har. Vort nuværende Ministerium skulde gerne sidde saa længe, ind